

кание-то иде отъ онази страна, отъ камъ къдѣ-то е вила-та на капитанина. *Coglio della Madonna*, помислихъ си азъ що-ще да ли му е дошло на умъ да мери на нишанъ или бие мишки-тѣ — и са поуслушнахъ още по-добрѣ. Но то бѣ чеше като английски-тѣ пушки на Синоръ Густава, па и толкова скоро една подиръ друга, толкозъ неправилно, както никои саминъ человекъ не пушка и изведнажъ скокнахъ изъ кревета си, защото са усъмнихъ за това пушкание и то щото си мисляхъ самичакъ, ето че са испяжли вече. Червенобрадия и дружина-та му бѣха нападнали на самичкия чужденецъ и сега са бияха тамъ въ вила-та за животъ и за смъртъ. Навлекохъ си дрѣхи-тѣ, грабнахъ чивте стари пицови отъ стѣна-та, събудихъ момче-то си и му рѣкохъ да тича изъ пѣтя и да вика на помощъ! и хайдуци! Азъ саминъ събудихъ нѣколко койшии, юначни хора, кои-то тутакси ма послушаха да додаты съ мене. Кѣга излезохме прѣдъ село-то, то бѣхме вече десеть — дванадесеть души, всякой единъ съ пицовъ и пушка. И наистина ние разбрахме, че гърмежи-тѣ вляха отъ вила-та, затекохме са бѣрже натамъ, мѣсечина-та ни свѣтеше ясно и ние виждахме свѣткание-то на гърмежи-тѣ на прозорци-тѣ. Това ма поуенокъ малко нѣщо. Той са е затворилъ въ палата си, а нехранимайковци-тѣ пушкаха на бахтъмъза въ стая-та му. Туку ние са сговорихме, кой кое место да зѣме за да ударимъ на веднажъ на хайдуци-тѣ, ето ти единъ прѣдпазачъ че изевиря и чета-та са прѣсна насамъ натамъ по гора-та и битна-та са спрѣ. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха толкова вече уморени, що-то ако да не мисляхме да освободимъ понапрѣдъ капитанина, ние бихме ги застигнали и изловили. Ние благодарихме Бога, че стигнахме още на време и предпазимъ зло-то, а пожалихме и скърбъ-та на нѣкой и другъ баща; защото отъ далеко още ние сапикасахме Синоръ Густава на балкана излѣзалъ като чулъ викъ-тѣ ни и ни махаше съ една бѣла кърпа, коя-то твърдѣ лесно виждахми на свѣтла-та мѣсечина. Кѣга-то послѣ разглѣдахме кърпа-та тя не бѣше вече бѣла, а пѣлна съ кръвъ отъ рана-та, коя-то направили гърмежи-тѣ при слѣпи-тѣ му очи. Тя не бѣше застрашителна никакъ и не пречеше на капитанина никакъ да остане съ мене цѣла нощъ до зора, отъ като други-тѣ си бѣха вече временно отишли. Само Мадалена бѣше много безпокойна и туку влечеше зелени листовѣ да труна на капитанина, кой-то безъ да ѝ откаже налагаше рана-та. Добро-то онова същество, кое-то спѣше като една котка, усѣти по-на-